

תת"ע 2958/05/13 - מדינת ישראל נגד בנימין סעדון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2958-05-13 מדינת ישראל נ' סעדון
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בנימין סעדון

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס במסגרתה יוחסה לו עבירה של אי ציות לתמרור 818. הנאשם כפר במיוחס לו.

במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרים מרהגי האני ואילנה בן יוסף.

מגרסתה של השוטרת אילנה בן יוסף עולה כי היא ומר מרהאגי האני אכפו עבירות של אי מתן זכות קדימה להולכי רגל ברחוב הרכבת 28 כאשר אז הופיע הנאשם, עצר את רכבו והפליא בקללות ודברי גנאי נגד השוטרים שהיו במקום. לאחר מכן הבחינה בו הגב' בן יוסף כשהוא יוצא רגלית מרחוב סמוך (רחוב הנגב). מבדיקה שנערכה התברר כי הרכב חנה לצד אבני שפה אדום-לבן. על הרכב היה תו נכה כיסא גלגלים. הנאשם סיפר כי הוא הגיע עם אביו הנכה למקום אולם כאשר התבקש להציג את אביו (שהיה לטענתו בסמיכות למקום האירוע) התחמק.

מגרסתו של מרהאגי האני עולה גרסה דומה לגבי עצירת רכב הנאשם והטחת גידופים בשוטרים. לשאלה מה גרם לשוטר לעזוב את המקום בו אכף עבירה אחרת וללכת בעקבות רכבו של הנאשם ציין השוטר כי יש לו סמכות לעשות זאת וכי הם עוסקים בכל מה שקורה בדרך. לדברי השוטר, קמה לו בנסיבות המקרה סמכות מלאה לעצור את הנאשם בגין העלבת שוטר אך הוא לא עשה זאת. השוטר ציין - בניגוד לגרסתה של גב' בן יוסף - כי הנאשם לא אמר מילה וחצי מילה על אביו הנכה אך הדגיש כי "כל דבר שקרה הייתי בצמוד לאילנה בן יוסף". וכי "היינו קרובים.. אחד לשני".

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו. לטענתו, הביא את אביו הסייעודי לגורם היכול לדאוג לו לעובד זר שישעב אותו. לטענת הנאשם כאמור, אביו היה עימו במהלך הנסיעה והחנייה כאשר על פי דין מותר היה לו בנסיבות אלה לחנות היכן שחנה. יצוין כי במסמכים שערכו עדי התביעה אין זכר לאדם נוסף עם הנאשם ברכב.

דין והכרעה

סעיף 2 [ב] לחוק חניית נכים קובע כי מותר להחנות רכב נכה גם מקום בו החנייה אסורה ובלבד שהתקיימו תנאים מסוימים ובהם כי במקום אין חניה מוסדרת לנכים וכי החנייה אינה גורמת הפרעה לתנועה. בהליך שהתנהל לא התעוררה כל טענה כי הרכב בו נהג הנאשם הפריע לתנועה או כי היה מקום חנייה מוסדר לנכים שניתן היה להחנות בו.

גדר המחלוקת היא בשאלה אם הנאשם נסע עם אביו ברכב וככזה עונה להגדרת "מלווה" בחוק חניית נכים או שמא היה לבדו כפי שצוין במסמכים שערכו עדי התביעה. במחלוקת זו אני סבור כי יש להעדיף את גרסת הנאשם הואיל ולא מצאתי כי גרסאות השוטרים בעניין זה אינן אובייקטיביות ואף סותרות זו את זו. אסביר דברי: כאמור, העידו עדי התביעה כי הנאשם עצר את רכבו והטיח בהם גידופים ודברי בלע. אין כל ספק כי גידופים אלה פגעו בשוטרים. איש מעדי התביעה לא הצליח למסור הסבר משכנע מדוע לפתע פתאום עזבו שני עדי התביעה את המקום בו אכפו עבירה של אי מתן זכות קדימה במעבר חצייה ופנו לסמטה צדדים רק כדי לאתר את הרכב עמו הגיע הנאשם למקום. שוכנעתי כי המניע לביצוע האכיפה בעניין זה לא נבעה משיקולים מקצועיים גרידא כפי שביקש העד מרהאגי האני לשוות לאירוע. חשש זה מתעצם בשים לב לכך שבמקום היו רכבים נוספים שחננו אף הם לצד אבני שפה אדום לבן ולא הייתה טענה כי כל אותם רכבים קיבלו דוח, כפי שקיבל הנאשם.

כאמור, העד מרהאגי האני ציין כי היה צמוד כל העת לעדה אילנה בן יוסף. והנה, בעוד שהעדה ציינה בעדותה כי הנאשם אמר שהתלווה אל אביו ואף נעשה ניסיון לאתר את האב ציין העד האני מרהגי כי הנאשם לא אמר מילה וחצי מילה אודות אביו הנכה.

נוכח חוסר האובייקטיביות של עדי התביעה בפרשה זו והסתירות בגרסאות כאמור, נותר בליבי ספק בנוגע להמצאו של אבי הנאשם עמו ברכב ומספק זה זכאי הנאשם ליהנות.

כאמור, הנאשם זכאי בדין.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ד, 01 ינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה